

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Er jeg da her allene vild og fremmet?

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Er jeg da her allene vild og fremmet?", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56, s. 218*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02valshoot-workid105541/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Jeg skal i himmerige
 Dig gjøre engle-lüg,
 Vil satan andet sige,
 Da er det løgn og sviig.

Nr. 209.

416

Er jeg da her allene vild og fremmet?
 Til døden haardt heengstet og forgrammet?
 Naar skal jeg dog den haarde siele-tyng,
 Naar skal jeg den dog blive qvit engang?

2. Gaaer solen op, at verdens rund at glæde,
 Saa vækker den mig op igien at græde,
 Gjør maanen nat til andres rolighed,
 Da dækker den mig kun i jammer ned.

3. Gud truer mig med sine grumme pile,
 Hans haand, som kaud de trøtte give hvile,
 Den gjør mit sind forfærdet og forvendt,
 Den har med magt sin bue mod mig spendt.

4. Mit hierte i landflygtighed er dreven,
 Ja dødens dem er over mig beskreven,
 Jeg gaaer beklemt og angstet nat og dag,
 Ret som jeg var i helvedes beslag.

5. Hvi setter du paa mig saa haardt i rette?
 Er det din lyst, at pidske og hudflette?
 Har du da for min ungdoms lysters skiemt
 En domme-dag i tiden alt bestemt?

12, 6: engle-lüg] engle-tüg *H.* jfr. nr. 68, 14, 10.
 Nr. 209. *HM*². 1, 2: haardt] hart *HM*². 2, 1: verdens] verden *H.* 3, 1: med] ved *HM*².
 4, 2: dødens] Dødens *I.* 5, 1: haardt] hart *HM*². 5, kaud *H.*

Nr. 209. Oversættelse. Bin ich allein ein Fremdling hier auf erden, tillagt dronning Ulrika Eleonora af Sverige, manusc. af C. Reusner, Schr. 2, 857. 1, 1: vild] vildfarende. — 3, 3: forvendt] gält, vendt, forvillet. — 4, 2: beskreven] skreven. — 4, 4: beslag] forvaring, tængsel. — 5, 1: paa mig] jfr. at skændte på mig, rette på mig.

6. Forbandet lyst, fortabte glædes dage,
Hvis daarligheds forgift jeg nu maa smage,
Den røg gik hen, nu kommer hendes brand,
Gud dæmpe den, da ellers ingen kand.

7. Vil du min synd evindelig betænke,
Hvad har dog jeg til vederlag at skenke,
Jeg har kun synd, synd er den deel jeg har,
Er maaden ey saa vigtig, tung og svar?

417 8. Dog lader du mig sidde fast i nøden,
Som faaar maaskee mig ned til sidst i døden,
Hvad hjælper mig, at prøve bønnens vey?
Min vaade kind gaer altid bort med ney.

9. Du agter ey min beske graad og klage,
Men bliver ved at trænge og forjage,
Din nidkierheds, din ivers grumme magt
Har liv og stel i dødens perse lagt.

10. Jeg løfter op mit reent forgrædte øye
Med suk og skriig og taarer til det høye,
Men du har dig bedekket med en skye,
Og vreden er mod mig hver morgen nye.

11. De, som dit ord og naade undertræde,
Nu har de mig til spot i deres glæde,
De ondes raad, de frekke folkes magt
Har mig bespændt, som vilde dyr paa jagt.

12. En hind er ey saa angst-fuld til møde,
Naar hun paa flugt maa falde den til føde,

7, 1: vil] vil I. 8, 4: min] mit III. 9, 4: Dudsens] Dudsens I. 12, 2: den] den III-7.
forrentlig permanent trykfej] (Aelund, som henviser til enkelte forkorter i I. 3;
se også til i I. 3).

6, 1: fortabte] forspilte. — 6, 2: daarlighed] dårskab. — 6, 3: hendes brand] den
til røgen hørende brand 2; den af ungdomslysten følgende straf. — 7, 3: den deel
alt det. — 7, 4: Har nåden ikke så tung en vægt, at den kan veje synden op?
vigtig] vægtig; svar! — tung. — 8, 4: ney] Guds nej til min bøn. — 9, 2: trænge]
trykke, volds trængsel. — 9, 3: tøer] vrede. — 10, 1: reent] helt. — 10, 4: modstæ-
ning til Klages. 3, 25: Herrens barmhertighed er ey hver morgen. — 11, 4:
bespændt] omspændt.

Som ved sit skud forkorter hendes vey,
At jeg jo er paa jorden mere fey.

13. O Gud! hvad har jeg prøvet dybe vande!
Ja snart forsøgt paa helvede at strande!
See, er jeg ey i verden snart forbrændt,
Dog staaer endnu din bue mod mig spendt.

14. Min ven har reent forladt mig i min jammer,
At jeg mig for de sorte aander skammer,
Jeg trildes af min skiebne som et hiul,
Og løber for det mindste vær i skiul.

15. O! havde jeg dog duens hvasse vinge, 418
Mig hen et sted til rolighed at svinge,
Hvor vilde hun sig hvile da, min aand,
Dog hvem kund flye for HErrens højre haand?

16. Ney! stille! jeg vil bære HErrens vrede,
Og vil hand til mig mere ovne hede,
Med stille mod, hans vise raad til priis,
Jeg knæler ned, og kysser paa hans riis.

17. Jeg levet har saa ilde, alt for ilde,
Hvad om vor Gud nu alting hevne vilde,
Al priis er din, o Gud! hvor er din favn?
En naadig Gud er jo dit rette navn.

15, 1: vinge] vinger 1²⁻⁷. permanent trykfejl. 17, 4: dit] det 1²⁻⁷.

12, 4: jeg] angst. — 13, 1: jfr. Sl. 69, 2-3; hvad; hvor; dybe vande; dyb nød. — 13, 2: snart] næsten; forsøgt] prøvet, oplevet; paa helvede] helvede tænkt som en kyst, hvorpå man strander. — 13, 3: forbrændt] vel af Guds vrede, tænkt som en ild. orig.: dein stæcker grimm hat mich fast gar verbrant, jfr. nr. 87, 3, 3. — 14, 1-2: Brorson har bragt takke om de sorte aander ind, og som modsætning hertil må min ven vel betegne Gud (originalen helt anderledes); sort er hos Brorson djævelens farve, se nr. 88, 12, 11; 82, 7, 2; at skamme sig for de djævelske aander betegner skammen ved at stå uforsigtig over for dem og viser gudforfælt-hedens dybe ydmygelse. — 14, 4: vær] uvej. — 15, 1-2: Sl. 55, 7; husse] der tænkes måske på den skarpe lyd af fuglens vingeslag — 15, 4: Sl. 139, 7-10. — 16, 2: mere] flere; ovne] udtrykkeligt er vel hentet fra Es. 48, 10: sclerdigheds ovns eller fra fortællingen om Daniels tre venner i den glødede ovn, Dan. 3; det er her Brorsons udtryk, jfr. hans vita ved bispevielsen i L. J. Koch, Brorson-Studier, 1930, s. 120. — 16, 3: ned; raad] rådsløring, — 17, 4: 2. Maa. 34, 6; Sl. 103, 8; 145, 8.